

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

**Ekim
Devrimi
106
Yaşında !**

Aylık İşçi Gazetesi

Söz ve Eylem Dergisi Ekidir.

Kasım 2023

**Kapitalizmin tarihi
sadece vahşi sömürü,
baskı, zulüm ve savaşların
tarihi değil,**

**aynı zamanda
halkların kıyımı,
zorla asimilasyonu ve
soykırımı tarihidir.**

Dünya Kapitalizminin “Altın Çocuğu” İsrail

Bugün dünya bir paylaşım savaşının içinden geçiyor. Savaş bir kısım ülkede aktif olarak sürüyor. Birçok ülke ise savaşın öngününde. Savaş ocakları yeni ocakların eklenmesiyle büyüyor. Bütün ülkeler genel bir savaşın ayak seslerini duyuyor, savaşa hazırlanıyor. Bunu ülkelerin iç politikada aldıkları önlemler ve savaş harcamalarındaki astronomik artışlarda görebiliyoruz. Savaşa hazırlanan her ülkede savaş hali yasaları yürürlüğü sokuluyor. Devletlerin baskı ve ideolojik aygıtları ordular, polis örgütlenmesi, gizli servisler, yeniden organize ediliyor. Savaşta en çok ihtiyaç duyulan şoven milliyetçilik her fırsat kullanılarak köpürtülüyor. Kendi halkını savaşa hazırlamak için her devlet kendi düşmanını yaratıyor. Bu düşman üzerinden halklar savaş psikolojisi içine çekiliyor. Enformasyon yerini Dezenformasyona bırakıyor. Bütün bu çabalar analiz etme ve tepki verme yeteneğini yitirmiş güdümlü bir insan tipinin yaratılması içindir. Bugüne kadar alınan yol burjuvazinin bu alanda önemli bir başarı sağladığını gösteriyor. İşbaşı Gazetesi önceki sayılarında ABD hegemonyasının güç kaybettiği Doğu Akdeniz, Ortadoğu ve Afrika'nın emperyalist güçler arasındaki paylaşım savaşının keskin alanlarından biri olduğu sıklıkla dile getirildi. ABD bu alanda güç kaybeden hegemonyasını İsrail'i güçlendirerek korumaya çalışıyor. 2011'den buyana bu alanda önemli bir mesafe de kaydetti. Ortadoğu'da İsrail'in karşısında yer alan Arap devletleri, Irak, Suriye ve Libya ABD, İngiltere ve Fransa'nın saldırılarıyla yerle bir edilerek bir güç olmaktan çıkartıldı. Mısırdan sonra S. Arabistan, BAE, Bahreyn, Ürdün vb. Abraham anlaşmalarıyla İsrail'le normalleşme sürecine sokuldu. Ama bunlar bölgede ABD hegemonyasındaki gerilemeyi durdurmaya yetmedi. Çin'in bölge ülkeleriyle (S. Arabistan, Mısır, BAE, Suriye) ekonomik, siyasi ve askeri ilişkilerinin gelişmesini önleyemedi.

Syf4

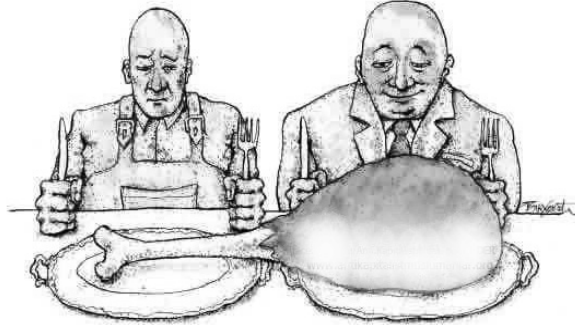
Emekliler, Emekçiler, İşçiler ve Vahşi Türkiye Burjuvazisi

Süleyman Şahin

Ekonomi yazarı Şeref Oğuz, “Hükümet, emeklileri ‘SOSYAL ATIK’ olarak görüyor.” dedi. Evet, iktidar sahiplerine emekliler bütçe için gereksiz bir yükür. Onların kuşaklar boyu çok üretip azla yetinerek, neredeyse devlet bütçesini oluşturan vergilerin tamamına yakını ödeyerek ve on yıllar boyunca emeklilik kesintilerini de burjuva devlete teslim ederek şimdi haklarını talep etmeleri; gerici, paragöz burjuva iktidarın umurunda değildir. Ayrıca iktidara göre emekli kitleler birleşip örgütlenerek direneceklerini, büyük çoğunluğunun üretimden kopuk oldukları için ‘üretimden gelen güçlerini’ kullanabilme olanağından yoksun olduklarını, seçimlerde emekli çoğunluğun oylarını yine AK Parti’ye vereceklerini düşünüyor olmalı. Emektarların içinde yaşadıkları ve gittikçe derinleşen sefaletten kurtulabilmeleri için hükümetin ciddi hiçbir şey yapmaya niyetli olmadığı görülüyor.

Gazeteci Deniz Zeyrek’e göre ise Ekonomi Bakanı “Mehmet Şimşek ‘IMF’nin direktörü’ gibi hareket ediyor.” Emeklilerin maaşına yapılacak zamlar, işçilerin asgari ücretler, tarım ürünleri taban fiyatları, emekçilerin ücret ve maaş artışları; devlet kurumlarının kaynak talepleri, eğitim, sağlık ve sosyal yardım harcamalarına dair öneriler ve benzeri konularda çok öfkeli olduğunu; kaynak ayırmak zorunda kaldığı zamanlarda da vaat edilen miktarı türlü kesintilerle kırmak için şeytana pabucu ters giydiren her türlü oyuna başvurduğu görülüyor.

Hazret, bir iç toplantıda “Ekonomiyi borçla döndürmeye çalışıyoruz.” demiş. Para bulmak için Evliya Çelebi gibi dünyayı dolaşmaya devam ediyor. Bundan sonra da Uzakdoğu, Latin Amerika ülkeleri, tekrar Körfez ülkeleri... her yere gideceğini söylemiş. Uluslararası emperyalist finans merkezleri ve faiz lobileri, kendi adamları oldukları için bu kişiye ve yine kendi elemanları olduğu için Merkez Bankası başkanına güven duydukları ortada ama, nihai kararı onların vermediğini bildikleri, bu ülkedeki otokratik yönetimin ne zaman ne yapacağını pek belli olmadığı, ülke kaynaklarını satıp savarak ve dışarıdan temin edilen paraları -açıklıktan yoksun bir biçimde ve hiçbir kurala bağlı olmadan- dar bir oligarşik çevre yararına kullanabileceğini bildikleri için Maliye Bakanı Şimşek’e ve Merkez Bankası başkanına güven duymalarının pek bir kıymeti harbiyesi yok. Bütün bu koşullarda emeklilerin, işçilerin ve emekçilerin, iş arayanların, öğrencilerin; gece gündüz çalıştıkları halde aldıkları ücretlerle ailesini geçindirmekte, doyurmakta, barındırmakta ve çocuklarının okul masraflarını karşılamakta büyük güçlük çeken işçilerin; bu en gaddar, en vahşi, en gerici ve en baskıcı otokratik yönetimden dertlerine bir deva beklemeleri boş bir hayaldir. Aynı şekilde, burjuva muhalefetten de hiçbir şey beklenemeyeceği apaçık ortaya çıkmıştır. Ayrıca devrimcilik ve sosyalizm adına, burjuva muhalefetin kuyruğuna takılarak ve kurtuluşu sandık ve seçimden beklemek gibi kendini parlamenterist budalalığa kaptırmanın da çözüm olmadığı ortadadır.

İçinde yaşadığımız sömürü ve zulüm cehennemi; bir ekonomik kriz olmanın ötesinde bir toplumsal ve siyasal kriz, büyük bir buhrandır. Bu ortamda burjuva haydutlar, insan ve toplum yararına hiçbir şeyi üretmedikleri halde krizi fırsata çevirerek, suç ortakları olan siyasi iktidarın desteğini de arkalarına alarak servet, zenginlik ve güçlerini olağanüstü artırmış durumdadır. Zirvede bunlar olurken aşağıda bizimkilerin ucuz veya bayat ve askıda ekmek kuyrukları, ucuz kıyma kuyrukları uzadıkça; yukarıdakilerin çocuklarının en pahalı cep telefonu kuyrukları, şimdiye kadar Türkiye trafiğinde görülmemiş lüks araba ve lüks yat kuyrukları uzadıkça uzuyor. Öyle bir çark kurulmuş ki yoksulun cebindeki her kuruş, gelecekte kazanacağı her lira; kredi kartları, her gün değişen fiyat ‘ayarlamaları’ ve vergi ‘düzenlemeleri’ ile adeta (bir ekonomistin deyişiyle ‘en yaygın, en teşkilatlı ve en büyük hırsızlık şebekeleri olan bankalar -ki 1 yıllık karlarının %400 olduğu açıklandı- aracılığıyla) çalınarak burjuva haydutların, gerici politikacılar ve rüşvetçi bürokratların kasalarına akıyor. Ve elbette bunların hepsinin suç ortağı olan mafya babalarının, oligarkların kasalarını -hem de aklanmış olarak- dolduruyor. Tek çözüm; burjuva iktidardan olduğu gibi, burjuva muhalefetten de kopmak; işçi ve emekçi yığınlar olarak sadece kendimize güvenmek ve kendi gücümüzü örgütlemek; kitlesel protesto, direniş, sivil itaatsizlik, başkaldırı; özellikle de üretimden gelen gücümüzü kullanarak -yani daha iyi yaşama

ve çalışma koşulları için hak grevleri, genel grevler, dayanışma grevleri ve siyasi grevler gerçekleştirerek- burjuva haydutları ve onların hizmetkârı olan gerici siyasetçiler ve rüşvetçi bürokratları köşeye sıkıştırmak, tavize zorlamak ve moral üstünlüğü ele geçirerek, öfkeyi umuda dönüştürerek dünyayı kökten değiştirecek uzun bir devrim yürüyüşünü başlatmaktır. Denilebilir ki; bu örgütsel parçalanmışlık ve yetersizlik, yığınlardaki bu geri bilinç

düzeyi, bu otokratik yönetim tarafından uygulanan şiddetli baskı, elindeki muazzam ideolojik yalan aygıtı ve burjuva devlet terörü ortamında bütün bunları hayata geçirmek çok zordur; bu görevler çok büyük cesaret, çok emek ve çok büyük yaratıcılık gerektirir. Evet, doğru; bu görevlerin üstesinden gelmek büyük emek İster gerçekten çok zordur

Ne var ki İŞBAŞI gazetesinde de yazıldığı gibi, “Zor demek, imkansız demek değildir.” O halde, “Ne yapmalı, nereden başlamalı, kimlerle birlikte hangi hedefe yürümeli?” soruları üzerinde verimli bir tartışmaya, beyin yormaya; bir yandan da bir ucundan cesaretle işe başlamaya, uygulamaya devam etmeliyiz. Kendilerini proletarya devrimine sınırsız olarak adanmış, yorulmak nedir bilmezler.

Ayrıca İndra Gandhi’nin de dediği gibi “Gerçek güç, fiziki bedensel potansiyelden değil, boyun eğdirilemeyen iradedendir.”

Bariş Mücadelesine Devrimci Yaklaşım

Yusuf Erdem

“Ancak, biz, tek ülkede değil, bütün dünyadaki burjuvaziye devirir, yener ve onları mülksüzleştirirsek, savaşlar olanaksız duruma gelir.”

LENİN (Sosyalizm ve Savaş)

Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası, emperyalistler arası güçler dengesini kökten değiştirdi. Dünyanın, emperyalist haydutluk merkezleri tarafından yeniden paylaşılması şart oldu. Son zamanlarda Rusya-Ukrayna arasında, Azerbaycan-Ermenistan arasında, Ortadoğu’da sürekli kaynayan kazan vb. gibi tutuşturulan yerel-bölgesel savaş ocakları bu paylaşımında yetersiz kalıyor. İçinde yaşadığımız bu dönemde dünya topyekûn kanlı bir savaşa doğru gidiyor. Ayrıca müzminleşmiş ekonomik kriz, tarihsel ömrünü çoktan tamamlamış -ve biz yeterince örgütlü olmadığımız için tarihten gün çalan- kapitalist-emperyalist sistemi savaşa zorluyor. Ticaret savaşları bütün acımasızlığıyla sürüyor. Silahlanma yarışı ve silah ticareti had safhada. Kısacası günümüzde topyekun bir “... dünya savaşının başlaması, bir kıvılcıma bakıyor.”

(.....)

“Dünyanın birçok noktasında savaşın fiili olarak sürdüğü, birçok noktada savaşın patlak vermesinin an meselesi olduğu bugünkü ortamda savaş karşıtı ciddiye alınır bir mücadelenin olmayışı sınıf mücadelesindeki geriliğin en açık kanıtlarından biridir.” (*)

Komünistlerin savaş karşıındaki tutumları nettir:

* Savaşı engellemek için kararlı, örgütlü ve kitlesel bir mücadele vermek,

* İşçi sınıfının burjuvaziye, ezilen halkların emperyalistlere, tüm ezilenlerin ezenlere karşı verdikleri bütün HAKLI SAVAŞLARI

sonuna kadar desteklemek; sömürücü emperyalist ve işbirlikçi burjuva haydutların işçi ve emekçilere, ezenlerin tüm ezilenlere karşı tutuşturdukları savaş ocaklarını söndürmek, HAKSIZ SAVAŞLARI engellemek için sonuna kadar mücadele etmek;

* Ayrıca derin toplumsal ekonomik ve siyasal KRİZ ile SAVAŞ ve DEVRİM süreçlerinin iç içe geçtiğinin, birbirini beslediği ve aynı noktada düğümlendiğinin bilincinde olarak devrimci mücadeleye hazırlıklı olmak,

* Kriz ortamı ile savaş hazırlığı koşullarından ve özellikle savaş ortamından devrim için yararlanmak,

* Krizi karşı-devrim yoluyla çözmek üzere iç ve/veya dış savaş göze alan burjuva iktidarı devirip devrim yoluyla savaşa ve sömürüye son vermek.

Marksist diyalektik yöntemi maharetle kullanan -kullanabilmesi gereken- örgütlü komünist savaşçılar için; BARIŞ ve SAVAŞ kavramları -tıpkı ‘demokrasi, özgürlük, adalet, eşitlik, insanlık’ kavramları gibi- sınıflar üstü ve büyüleyici birer soyut kavram değildir. Sınıflar analizi alanını terk eden, kendi subjektif niyetlerini gerçekliğin yerine koyan ve defalarca aldatıldıkları halde yeminli barış düşmanlarından ‘Barış. hemen şimdi!’ diyerek barış bekleyenler gibi davranmazlar. Devrimcileri “...pasif barış savunucusu burjuva ve küçük burjuva liberaller ile hümanistlerden ayıran en önemli özellik, savaşın kapitalizmin kaçınılmaz bir özelliği olduğundan hareketle barışın ancak devrimle gelebileceğini bilmeleri ve savaşa karşı en etkili mücadelenin de devrim mücadelesi olduğu gerçeğinden hareket etmeleridir.” BARIŞI, düşman sınıfa ve onun barış düşmanı siyasi temsilcilerine yalnızca kararlı bir mücadeleyle dayatabilirsiniz.

Özetle, bu dönemin devrimci görevi; kriz, savaşa hazırlık ortamı ve savaşın yarattığı olanaklardan devrimci hazırlık için azami ölçekte yararlanmak; yani devrimi hazırlamak ve devrime hazırlanmaktır.

Kapitalist-emperyalist haydutların çıkarları uğruna Balkan halklarını azgın bir şoven milliyetçilikle zehirleyerek birbirlerini kırdırdıkları kanlı bir savaş ortamında Sırbistanlı komünistlerin bir gösteride taşıdıkları devasa dövize yazdıkları şu slogan çok anlamlıydı:

* “Halklar arasında SAVAŞA, sınıflar arasında BARIŞA Hayır!”

Ve dün (1 Eylül 2023 İŞÇİ EMEKÇİ BİRLİĞİ’nin 1 Eylül yürüyüş ve taşıdıkları ve hep birlikte haykırdıkları aşağıdaki devrimci şiarlar doğru ve yayla suyu gibi dupduru sloganlardı:

* GERÇEK BARIŞ, DEVRİMLE GELECEK !

* BARIŞ İÇİN TEK YOL DEVRİM !

* SAVAŞA KARŞI SINIF SAVAŞI !

* HALKLAR ARASINDA SAVAŞA, SINIFLAR ARASINDA BARIŞA HAYIR!

* SAVAŞA KARŞI BARIŞ, SÖMÜRÜYE KARŞI SAVAŞ!

* İŞ EKMEK YOKSA, BARIŞ DA YOK !

.....

(*)Alıntılar; Komünist İşçi Hareketi’nce hazırlanan “Dünya ve Türkiye” başlıklı bir siyasi analizden aktarılmıştır.

birinci sayfadan devam

Afrika'da ise Çin'in etkisi giderek artıyor. Ukrayna'da Pasifik-NATO ile savaş içinde olmasına rağmen Rusya'nın Afrika'daki etkinliğinde ciddi bir gerileme olmadı. Bu da paylaşım savaşının giderek büyüyeceğini gösteriyor.

7 Ekim'de Hamas'ın saldırısıyla başlayan ve genel bir emperyalist savaşa dönüşme potansiyeli taşıyan Filistin İsrail savaşı ABD'nin hegemonya savaşının yeni bir evresidir.

Kapitalizmin tarihi sadece vahşi sömürü, baskı, zulüm ve savaşların tarihi değil, aynı zamanda halkların kıyımı, zorla asimilasyonu ve soykırımı tarihidir. Bu tarih içinde pek çok halk, ulus devlet yaratma projelerine kurban edildi, soykırımı, asi-

gücün zaten bir devlet kurmak için yola çıkan fanatik Yahudiler olduğu keşfedildi. İngiltere bu keşfi o tarihteki dışişleri bakanı olan Balfour'a borçluydu.

1900'ların başında bir kongre kararı olan İsrail devleti, 1. Paylaşım savaşından sonra İngiltere'nin girişimiyle elle tutulur bir projeye dönüştü. Bu proje 1917-1948 arasında Filistinlilerin yok edilmesi, topraklarından sürülmesine bağlı olarak bir devlete dönüştü. O tarihten bu güne İsrail'in Araplara ve Filistinlilere yönelik baskı, savaş ve soykırımları sistematik bir biçimde sürdü. Filistinlilere yönelik katliam ve göçe dayalı yurtsuzlaştırma (etnik temizlik) her seferinde daha da yıkıcı oldu.

Dünya son iki aydır biri etnik temizlik diğeri soykırımı da içeren etnik temizlik olmak üzere kapitalizmin iki vahşetine tanık oldu.

milasyona uğratıldı. Emperyalizme ve sömürgecilğe karşı bağımsızlık için mücadele eden pek çok halkın başına bombalar yağdırıldı. Siyasal bağımsızlığını kazanan pek çok devlet önce ekonomik ardından politik baskılarla kapitalist bağımlılık zincirine vuruldu. Bu tablonun dışında kalan bir tek İsrail oldu. 1900'ların başında önce ona devlet kuracakları bir yer tahsis edildi. Sonra cömert yardımlarla bir devlet kurmaları sağlandı. Peki neden? Bu 2745 yıl önce yurtlarından sürülen Yahudilerin, gittikleri her yerde baskı ve ayrımcılığa uğramalarından duyulan bir vicdan azabı mıydı? Hiç sanmıyoruz. Çünkü kapitalizmin tarihi bunun tam tersini doğruluyor. Bunun nedenini anlayabilmek için 1. Paylaşım savaşına bakmak yeterlidir. İlk kez bu savaşla birlikte petrolün kapitalizmin gelişmesinde belirleyici bir rol oynayacağı keşfedildi. Bu keşifle birlikte Ortadoğu'nun önemi de arttı. O tarihte dünya kapitalizminin hegemonya gücü olan İngiltere Ortadoğu'yu denetlemek üzere güvenilir bir güce ihtiyaç duyuyordu. Bu görevi hala kapitalizmin öncesinde yaşayan geri Arapların göremeyeceği açıktı. Bu

Birincisi Dağlık Karabağ'da yaşanan etnik temizlik. Ağırlıklı olarak Ermenilerin yaşadığı Dağlık Karabağ Sovyetler birliği döneminde Azerbaycan içinde özerk bir bölgeydi. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra Azerbaycan Dağlık Karabağ'ın özerkliği iptal etti. Azerbaycan'ın bu hamlesine Ermeniler bağımsızlık ilanı ile cevap verdi. Bu gelişmenin ardından Azerbaycan Dağlık Karabağ'a saldırdı. Rusya'nın araya girmesiyle ateşkes sağlandı. Savaş Azerbaycan'ın toprak kaybıyla sonuçlandı. İkinci Karabağ savaşında ise Azerbaycan İsrail ve Türkiye'nin askeri desteğiyle kaybettiği toprakların çoğunu geri aldı. Ateşkesten sonra Azerbaycan Dağlık Karabağ'a yönelik saldırılarını aralıklarla sürdürdü. Ermenistan ile Dağlık Karabağ arasında ilişkiyi sağlayan Laçın koridorunu kapattı. (bu konuda daha ayrıntılı bilgi için Söz ve Eylemin 15. sayısında bakılabilir.)

ABD ve İngiltere ve İsrail uzun bir süreden beri Rusya'nın Trans Kafkasya'daki etkisini kırmak, buradaki üç devletten, Gürcistan, Ermenistan ve Azerbaycan'dan oluşan Rusya karşıtı bir cephe

kurmak için yoğun bir çaba içindeydi. Bu üç ülke ABD ve İngiltere tarafından adeta siyasi ve diplomatik baskı altına almıştı. Bu girişimin sonuca ulaşmasının en önemli engeli Azerbaycan'la Ermenistan arasında savaşa yol açan Dağlık Karabağ sorunu. Bu sorun halledilmeden Rusya'nın bölge üzerindeki nüfusu kırılmazdı. Bunu sağlamanın tek yolu ise Ermenistan'ın Dağlık Karabağ'dan vazgeçirilmesi. ABD ve İngiltere'nin baskısıyla yaklaşık üç ay önce Ermenistan Başbakanı Paşinyan yaptığı açıklamayla Dağlık Karabağ'ın Azerbaycan toprağı olduğunu kabul etti. Bu ilk adımdı. Bunu İsrail'den aldığı askeri destekle, Azerbaycan'ın 19 Eylül'de Dağlık Karabağ saldırısı izledi. Karabağ 24 saat boyunca bombalandı. Ukrayna savaşına odaklanan Rusya, Azerbaycan'ı karşıya almamaya özen göstererek ateşkesin sağlanmasında arabulucu oldu. İlk aşamada Karabağ'daki 120 bin bin Ermeni'nin 70 bin topraklarını terk ketti. Göç devam ediyor. Paşinyan'ın etnik temizliğin ardından yaptığı Rusya'yı suçlayıcı açıklamaları, ABD, İngiltere ve İsrail'in en azından bu aşamada istediğini aldığını kanıtıyor.

Dağlık Karabağ Cumhuriyeti başbakanı yaptığı açıklamada 1 Ocak 2024'e kadar cumhuriyetin tasfiye edileceğini açıkladı. Yaşanan bu etnik temizliği dünya sessizce izledi. Kapitalist devletlerden bir karşı duruş zaten beklenemezdi. Yaralayıcı olan dünya haklarındaki sessizlik. Bu kapitalizmin gelişmesiyle birlikte kendi insan tipini yarattığının son işaretlerinden biri oldu.

Etnik temizliği de içeren ikinci soykırım girişimi 7 Ekim'de başladı. 7 Ekim'de Hamas Gazze'den İsrail'le karşı roket saldırısı düzenledi. Bu saldırıyla birlikte Hamas güçleri İsrail topraklarına girerek saldırılarını 28 yerleşim birimine taşıdılar. Bir askeri üssü ele geçirdiler. Girdikleri bu yerlerde biri üst düzey subay olmak üzere 100'ün üzerinde İsrailliyi rehin aldılar. Tüm bunlar uluslararası basında gizlendi, gazeteciler kendilerine otosansür uyguladılar ya da hiçbir gazeteci bunları görüntülemeye cesaret edemedi. Basına servis edilen ise bir tek baskın sırasında 260 kişinin öldürüldüğü söylenen Supernova Festivali'nde yaşananlar oldu. Festivalde yaşananlar canlı yayınla dünya basınına servis edildi. Bu görüntüler İsrail'in Filistin halkına karşı uygulamaya koyacağı soykırımı örten bir şal görevi görecek.

Hamas'ın "beklenmeyen" baskısıyla ilgili birçok senaryo ileri sürüldü. Bunlardan biri İsrail'in tıpkı ABD'nin 2. Paylaşım savaşında Pearl Harbor'da yaptığı gibi, Hamas'ın baskın hazırlığını bildiği halde saldırı sonrası girişeceği soykırımı gerekçe olması için bu saldırıya izin verdiğiydi. Bu tezin doğruluğunu destekleyen birden çok bulgu var. Her şeyden önce İsrail abluka altında tuttuğu Gazze'nin deyim yerindeyse her bir santimetre karesini izliyor. Gazze'de Hamas üyelerinde kat kat fazla MOSSAD ajanının olduğu başka bir gerçek. Saldırı öncesinde Hamas liderlerinin Lübnan'da Hizbullah ve İran yetkilileriyle defalarca görüştüğü de biliniyordu. Ayrıca saldırıdan hemen sonra Mısır istihbarat yetkilisi yaptığı açıklamada İsrail'i uyardıklarını söyledi. Açılma, baskı yapılmış olmalı ki, bir gün sonra Mısır dışişleri tarafından yalanlandı. Bütün bunlar İsrail'in Gazze'deki saldırı hazırlığından haberdar olduğunu kanıtıyor. Ancak İsrail'in hesap edemediği saldırının zamanlamasıydı. Öyle anlaşıyor ki, Hamas saldırısı İsrail'in beklemediği bir anda ve iyi organize olarak gerçekleşti. Saldırı sırasında ortaya çıkan güvenlik açıkları ve kara saldırısının sürekli ertelenmesi İsrail'in hazırlıksız yakalandığını

gösteriyor. İsrail'in Filistin'e saldırmak için bir gerekçeye ihtiyaç duyduğundan hareketle yapılan Pearl Harbor benzetmesi daha çok bir zorlama olarak görünüyor. İsrail bugüne kadar Filistin'e, Batı Şeria ve Gazze'ye yüzlerce kez saldırı düzenledi. Bu saldırılara bir gerekçe bulmaya gerek duymadı. Çünkü İsrail için Filistinlilerin varlığı zaten bir saldırı gerekçesidir. Bu durum İsrail'in Hamas saldırısını Filistin halkına yönelik yeni bir soykırım için bir fırsat olarak değerlendirdiği gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Ancak bugünkü soykırım saldırısı daha öncekilerden iki noktada farklıdır, birincisi, İsrail bir soykırım planlıyordu, bunun için kapitalist dünya devletlerinin ya açık ya da timsah gözyaşları dökerek kendinden yana olacağından emindi. Ama hükümetlere rağmen dünya halklarından tepki gelebilirdi, bu tepkileri en aza indirmek gerekiyordu. Tepkilerin büyümesi hükümetleri zorlayabilirdi. Gerçi Kapitalist devletler, halkların uzun bir süredir terörizm umacısıyla düşünme ve tepki verme sistemlerini allak bullak ettiklerinden emindi, dezenformasyon aygıtları da görev başındaydı, ama yine de güçlü bir tepki ihtimali yok sayılamazdı.

İkincisi ise İsrail halkının neredeyse yarısı hükümet karşıtı eylemleriyle Ocak 1923 den beri sokaklardaydı. Muhlifleri kendi yanına çekebilmek için İsrail hükümetinin güçlü bir inandırıcıya ihtiyacı vardı ve festival baskını sırasında olanlar bunu fazlasıyla sağlayabilirdi. Öyle de oldu. Sokaklar Boşaldı, hükümeti protesto edenlerin önemli bir kısmı savaş tamtamlarına esir oldu. Saldırının hemen ardından İsrail'in aldığı önlemler; savaş hükümeti kurulması, 330 bin yedeğin silah altına alınması savaşla ilgili tüm sınırlamaların kaldırılması Filistin'e karşı bir soykırımı dönüştürüleceğini gösteriyor.

Filistinli Örgütlerin saldırısı karşısında dünya burjuva basını klasik silahına sarıldı. Filistin kurtuluşu için mücadele eden örgütler terör örgütleri, İsrail'e yönelik saldırı da terörizm olarak damgalandı. Bu yeni bir şey değildi, Filistin mücadelesini başından beri terörizmle damgalanmıştı. Bu tür damgalanma İsrail'i haklı çıkarmanın alışılmış yöntemi. Dünya sosyalist basını da benzer bir tutum takındı. Bu da yeni değildi.

FKÖ'nün İsrail'le girdiği uzlaşmadan bu yana kimi sosyalist çevreler terörizm suçlamasını silahlı mücadeleyi reddetmenin bir aracı olarak kullanmaya başlamıştı. Bu sosyalist çevreler sivillere yönelik saldırılarının İsrail'in saldırısına bir gerekçe oluşturduğu, Filistinli örgütlerin İsrail'in gücünü hesaba katmadan giriştikleri bu saldırının İsrail soykırımına zemin hazırladığını ileri sürdüler. Niyetler farklı olsa da sonuç aynı kapıya çıkıyor; Filistin halkına barışçı olmayan bir mücadelede kendisini "barışçı" yöntemlerle sınırlayarak süreç içinde yok olma seçeneği sunuluyor. Filistinli Örgütler anı saldırılarıyla İsrail'in Filistin Halkına dayattığı "barış içinde yok olma" planını bozdu. Saldırı öncesi gelişmeler bu planı deşifre ediyor. Gazze uzun bir süreden beri İsrail'in kuşatması altındaydı ve kuşatma her geçen gün biraz daha daraltılıyordu. Gazze'de yaşayan Filistinlilerin nasıl yaşayacaklarına, ne yiyeceklerine İsrail karar veriyordu. Batı Şeria'daki durum da bundan farklı değildi; FKÖ ile imzalanan Oslo anlaşmalarının bir cümlesine bile uyulmadı, ortadan kaldırılacağı söylenen Yahudi yerleşim yerleri yasallaştırıldı,

beşinci sayfadan devam

İsrail devleti ve Yahudi yerleşimciler, deyim yerindeyse her gün Filistin topraklarından bir metre karesini direnenleri korkutarak, öldürerek işgal etmeye devam etti. Müslümanların kutsal mekânlarına saldırılar düzenlendi. Kudüs İsrail'in başkenti olarak ilan edildi, Doğu Kudüs'te yaşayanlar sürüldü, sürülüyor. Filistin halkının barışçı protestoları dahi kanla bastırıldı, bastırılıyor. Abraham anlaşmalarıyla İsrail'in Arap devletleri üzerindeki hegemonyası pekiştirilerek Filistin halkının izolasyonu süreci derinleştirildi. Bütün bunlar Filistin halkında geleceğe dair beklentileri yok etti. Filistin halkına adım adım yok olma dayatıldı. Filistinli örgütlere, Filistin halkına savaşıma dışında başka bir seçenek bırakılmadı.

Filistinli örgütlerin İsrail'e karşı saldırısında en büyük kafa karışıklığına yol açan olgulardan bir diğeri de saldırının Hamas liderliğinde yürütülmesidir. Bu durum Hamas'ın sahip olduğu ideoloji ve kullandığı yöntemler nedeniyle sosyalist çevrelerde de ciddi bir kafa karışıklığına yol açtı. Filistinli örgütlerin İsrail'e saldırılarında kullandığı yöntemlerin doğruluğu veya yanlışlığı tartışılabilir olsa da bu tartışma, Filistin halkının mücadelesinin haklılığını ortadan kaldıramaz. Elbette savaşın amacıyla kullanılan yöntemler arasında bir uyum olmalıdır. Bu uyumu sağlayan örgütlerin sahip oldukları ideolojidir. Bugün Filistin mücadelesinde Gazze'de Hamas ve Batı Şeria'da El Fetih olmak üzere iki örgüt öne çıkıyor. İsrail'i tanımayan Hamas İslami bağımsız bir Filistin'i savunurken, El fetih ise İsrail'le uzlaşma halinde bir Filistin devletini savunuyor. El Fetih'in liberal burjuva bir Filistin devleti karşısında Hamasın dinci gerici bir Filistin devletini savunmuş olması yürütülen mücadelenin haklılığını yadsımanın bir gereğesi olamaz. Hamas ve benzeri örgütlerin kullandıkları yöntemler (sivillerin bombalanması, intihar saldırıları vb.) bu örgütlerin sahip olduğu ideolojinin bir yansımasıdır. Ancak kullanılan yöntemler, yürütülmekte olan savaşın haklı bir savaş olduğu gerçeğini değiştirmez. Hatırlatmak gerekiyor; İsrail dünyanın en dinci devletlerinden biri olduğu halde, bugüne kadar hiçbir sosyalist parti ya da örgüt dinci olduğu için İsrail'in bağımsız bir devlet olmasına karşı çıkmamıştır. İsrail'in Filistin halkına karşı uyguladığı etnik temizlik ve soykırım bugüne kadar olduğu gibi bugün de birkaç devlet hariç tüm kapitalist dünya tarafından açık yada örtülü desteklenmektedir. İsrail savaşın ilk haftasında Gazze'ye kişi başına 2,5 kg düşecek ölçüde bomba yağdırdı. Doğrudan sivilleri hedef alan beyaz fosfor bombası kullandı. Hastaneleri, okulları, mülteci kamplarını, göçmen konvoylarını bombaladı. Filistin Halkı iki seçenekle ya ölüm(soykırım) ya Filistin'i terk etme (etnik temizlik) karşı karşıya bırakıldı. Bir kaç dışında tüm kapitalist dünya bu katliama karşı ciddi bir tepki vermedi. Bazı devletler İsrail'in saldırılarını durdurması için sosyal medyadan çağrı yapan insanları fişledi, işten atılanlar, futbol takımlarından kovulanlar oldu vb. Çünkü İsrail Kapitalizmin "altın çocuğudur" onun vasıtasıyla kuruldu, Filistin halkına karşı hangi yöntemle saldırırsa saldırınsın onun tarafından korunuyor ve teşvik ediliyor. İsrail en büyük desteği bugüne kadar olduğu gibi ABD ve İngiltere'den görüyor. Daha saldırının ilk günü ABD bölgeye bir uçak gemisini gönderdi. ABD'yi İngiltere izledi savaş gemilerini Doğu Akdeniz'e sevk etti. ABD birincinin ardından ikinci uçak gemisini de bölgeye gönderdi. Bununla yetinmeyerek 2500

özel eğitimli ABD askeri İsrail'e yerleşti. ABD ve İngiltere'nin bölgedeki bu yığınağının amaçlarından biri şüphesiz İsrail'in güvenliğini sağlamak, İran'ın savaşa katılmasını önlemektir. Daha savaşın başladığı ilk gün hem ABD hem de İsrail'den yapılan, Hamas'ın saldırısının arkasında İran'ın olduğuna dair bir işarete sahip olmadıkları açıklaması İran'ı savaşın dışında tutulmak isteğini gösteriyor. ABD Genelkurmay başkanı "güç pozisyonumuz sadece İsrail'i desteklemek değil, aynı zamanda İsrail'le Hamas arasındaki çatışmada diğer güçleri caydırma amacına" yönelik olduğu açıklamasını yapsa da, ABD'nin bölgede bu ölçüde yığınak yapması İran'ı savaş dışına tutmanın ötesinde bir amaca sahiptir. ABD, İsrail ile Arap ülkeleri arasında "normalleşme" sürecini başlatmış olsa da, bir süreden beri Ortadoğu ve Afrika'da bir güç kaybı yaşıyor. Aynı anlama gelmek üzere bu bölgede Rusya ve Çin'in etki alanı genişliyor. Özellikle Çin'in Afrika'da artan etkisi ve Arap ülkeleri ile olan ilişkilerin güçlenmesi ABD'nin bölge üzerindeki hegemonyası için ciddi bir tehdit oluşturuyor. Filistin İsrail savaşının Arap ülkeleri ile ABD ve İsrail arasındaki ilişkilerde yol açacağı yeni kırılmalar bu tehdidi daha da büyütüyor. Arap ülkelerinden İsrail'e karşı henüz ciddi bir karşı çıkış olmasa da savaşın seyrine bağlı olarak bu durumun değişmesi muhtemeldir. Suudi Arabistan'ın "normalleşme" sürecini askıya alması bunun ilk belirtisidir. ABD'nin bölgedeki deniz hava ve kara yığınağı esas olarak hegemonyasında açılması muhtemel gedikleri kapamaya yönelik uzun vadeli bir önlemdir. Bu durum savaşın kısa vadede bitmeyeceğini ve büyüme ihtimalini barındırıyor. Nitekim Hamasın saldırısından sonra İsrail'in "Ortadoğu'da sınırların değişeceğini açıklaması, Hizbullah'ın Gazze'ye kara harekâtını savaş nedeni sayması ve İran'ın Hizbullah'a karşı bir saldırıya sessiz kalmayacağını ilan etmesi savaşın büyümesini bir ihtimal olmaktadır. Bu durumun Rusya ve Çin'in bugüne kadar ki konumlarında bir değişime yol açması kaçınılmazdır. Nitekim Putin, ABD uçak gemilerinin Rus füzelerinin hedefi içinde bulunduğunu hatırlatarak bu konum değişikliğinin ilk işaretini verdi. Savaşın bundan sonra nasıl bir seyir izleyeceğini İsrail bombaları değil, Filistin Halkının iradesi belirleyecektir. İsrail bu iradeyi kırmak için sadece Filistin'i bombalamakla yetinmiyor Filistin halkını Gazze ve Batı Şeria'dan çıkarmak için her yolu deniyor. İsrail Cumhurbaşkanı, Gazze'de yaşayanların tümünün savaştan sorunlu olduğunu söyledi. Bu soykırımın somut bir itirafıdır. İsrail'in başlangıçtan bu güne Filistin'de uyguladığı plan soykırım ve etnik temizliğe dayanıyor. Şimdi ise bu plan hiçbir kurala bağlı olmadan uygulanıyor. İsrail ölüm makinesi kadın çocuk demeden ölüm saçıyor. Öldürülemeyip sağ kalanlar Gazze'den sürülmeye çalışılıyor. Acımasız yöntemler kullanılıyor, üzerinde bombalar yağdırılan Filistin halkı açlık ve susuz bırakılarak Gazze'yi terk etmeye zorlanıyor. Dünya sessiz. Gazze'den kovulanlara Mısır'ın toprağı ve Katar'ın parasıyla yeni yerleşim yerlerinde yeni soykırımlar vaad ediliyor. Türkiye her zamanki gibi bağırıp çağırarak İsrail'in yanında konumlanıyor. Erdoğan ABD'ye atıp tutarak öldürülen topraklarından edilen Filistin halkı üzerinden kendi kitlesini konsolide ediyor. Filistin halkı kendi geleceğinin Gazze'yi, Filistin'i terk etmekte değil, Filistin'e sahip çıkmakta olduğunu bugün dünden daha çok kavramış durumda, Filistin'i terk etmeyi reddediyor. Bunun daha çok ölüm daha çok acı anlamına geldiğini biliyor, ama savaşın nihai sonucunu kendi iradesinin belirleyeceğini de biliyor.

Bir Ayda 1409 Can...

Burjuvazinin 'İŞ KAZASI(!)', iktidardaki gerici siyasetçilerin de 'Fıtrat / Alın yazısı(!)' diye yorumladıkları "İŞ CİNAYETLERİ"nde Türkiye işçi sınıfı, son 9 ayda "TAM 1.409 CAN" kurban verdi ve tam 1.409 ocağa ateş düştü.

Acı olan şudur ki; ölen işçilerin %94'ü sendikalarda örgütlü değildir. Asıl yürekleri kavuran ayrıntı da odur ki, bu iş cinayetlerinde kaydettiğimiz canların yaklaşık %20'si çocuk işçidir.

12 Eylül askeri faşist darbesinden bugüne işçi sınıfımız yaşayarak öğrendi ki; patronlar, iş güvenliği için yaptıkları harcamaları "maliyeti artıran lüzumsuz masraf" olarak görmekte, denetim görevi yapan bürokrat ve teknik elemanları satın almayı daha kârlı bulmakta; sendikalaşma girişiminde bulunan işçileri çeşitli bahane ve iftiralarla işten atmaktadırlar. Burjuva Devlet ise, siyasetçileri, çeşitli yasa, kararname yönetmelikleri, Mülki amirleri, bürokratları ve güvenlik güçleri ile işçilerin sendikalaşmasını ve haklarına alabilmek için grev yapabilmelerini önlemek için her türlü yasaklama, engelleme ve baskıları en gaddar ve en ahlaksız biçimde uygulamaktadırlar.

Çare nedir? Çare şudur; İŞÇİ SINIFI, her türlü güçlüğü alt etmek ilk önce kendi saflarında birlik ve dayanışmayı gerçekleştirmeli ve kararlı bir mücadeleyi göze almalıdır. Yani işçi sınıfı sağlıklı ve güvenli çalışmak, yaşamak için örgütlenmeli ve özellikle de üretimden gelen gücünü kullanarak her türlü direniş ve mücadele biçimlerini uygulamalıdır.

6331 Sayılı İş Sağlığı Güvenliği Yasası'nın Resmi Gazete 'de yayınlanmasının üzerinden on yıl geçti. Bu süreçte 18 bin işçi, iş cinayetlerinde hayatını kaybetti; yüzbinlerce işçi yaralandı, birçok işçi sakat kaldı. Meslek hastalıklarına yakalanan, sakat kalan ve ölen işçilerin sayısı ise -özellikle gizlendiği için- belli değildir. Ancak ve ancak örgütlü işçi sınıfı, ölümleri ve yaralanmaları önleyebilir. Çözüm; öncelikle bütün ezilenlerin destek ve dayanışmasını sağlayarak ve saflarındaki ileri işçi, komünist oğulları ve kızlarına kulak vererek **SINIFA KARŞI SINIF; ÖRGÜTLENME ve DİŞE DİŞ BİR MÜCADELE !..**

Barınamıyoruz!

Nevzat Eraydın

Öncelikle durumun anlaşılabilir olması nedeniyle kapitalist sistemin analizini yapmak gerekiyor. İçinde bulunduğumuz sistem özel mülkiyet burjuva sistemidir. Kapitalist sistemin temsiliyeti de burjuvalara aittir.

Burjuva yasalarıyla yönetilen bir sistemdir burjuva yasalarına göre bile her insanın barınma ve yaşama hakkı vardır kendisiyle çelişen bu yasa sadece insanları yani yoksul halkları kandırma yasasıdır bunu neden söylüyoruz dünyanın bir çok yerinde sokaklarda yaşayan insanlar var dünyanın en gelişmiş kapitalist ülkelerin de bile yüz binlerce insan evsiz ve sokaklarda bunun sebebi tek tek kişiler değildir geçinemedikleri ve işsiz oldukları için kiralarnı ödeyemedikleri için sokakta yaşamak zorundadırlar.

Ekonomik krizin gittikçe derinleştiği bu günlerde barınma sorunu da katlanarak artıyor işçi ücretlerinin giderek azalması gelir düzeyinin düşmesi yaşam standartlarını da düşürüyor giderlerin arttığı ve her şeyin fiyatların yükseldiği dönemlerde ister istemez ev fiyatları da artıyor kira ücretlerini aşırı yükselmesi kiracıların kabusu haline gelmiş durumda ev sahibiyle kiracı arasın da ciddi şekillerde sorunlar yaşanmaya başlaması her iki tarafın da kendince haklı nedenlerinin olması çözüm süz bir duruma doğru gidiyor devletin yasalarını tanımayan ev sahipleri kiracılara baskı uygulayarak ve farklı taktikler ortaya atarak kiracılarını evden çıkartıp başka bir kiracıya daha yüksek fahiş bir bedelle kiralamak istiyor. Mülk sahibi mülkün yetkilisi sahibi olarak bu hakkı kendinde buluyor.

Asgari ücretle çalışan bir işçinin bu talep edilen ücretleri vermesinin mümkününün olmadığı mülk sahiplerini hiç de ilgilendirmiyor. Peki bu sorunu yaratanlar mülk sahibi ve kiracılar mı? Kapitalist sistem kar etme üzerine kurulu bir sistem olduğu için her şeyin bir bedel değeri olduğu için, sistem kendi içinde de bu sorunları barındırıyor devletlerin konut sorununu çözmedikleri gibi işçi ve yoksul halkı bu sorunla baş başa bırakıyor aslında ülkede konut sorunu diye bir sorunda yok evler bazı mülkiyetçilerin elinde olduğundan dolayı konut sorunu diye bir sorun ortaya çıkıyor.

Kapitalist sistemden kurtulmadan bu sorundan da kurtulmak mümkün görünmüyor mülkiyetin ortadan kalkmasıyla bu tür sorunlarında ortadan kalkacağını bilmekle birlikte, bunun içinde mücadele etmek gerekiyor, kapitalist özel mülkiyet burjuva düzeni olan bu sistemden ancak örgütlü bir mücadeleyle kurtulabilir.

İşçiler, emekçiler, emekliler birlikte örgütlü mücadeleye.

Bir İşçinin Günlüğünden Köle Düzeni

İşbaşı: Bu şekilde kaç saat çalışıyorsunuz?

Otobüs Kabin Görevlisi: Saatimiz belli değil, gideceğimiz güzergaha bağlı.

İşbaşı: Nasıl yani?

Otobüs Kabin Görevlisi: Örneğin şu anda Didim'e kadar gidiyoruz. Bilfiil yolculuk on sekiz saat. Buna Samsun'dan kalkıştan önce otogara bir saat önce gelip hazırlık yapmayı koy, Didim'e varınca giriş-çıkış işlemlerini ve Didim'den kalkış öncesi bir saat de koy, yirmi saat.

İşbaşı: Aynı gün geri dönmeyeceksiniz sanırım.

Otobüs Kabin Görevlisi: Olur mu? Yarın on-on bir gibi oradayız, beşte geri döneceğiz. Aynı yolu çekeceğiz yeniden. Çıkarken müşterilerin bagajlarını koy, uğradığımız her ilde bagaj al-ver, aracın içinde sürücülerin istekleri oluyor, bir molamız var topu topu, üç kez ikramda bulunuyoruz yolculara, diğer zamanlarda başucundaki butona basıp istek de bulunan oluyor koş, az biraz geç kalsan fırça ye, tavır takınırsan şikayet ediyorlar, işini kaybedersin! Başka iş arasan, iş yok. Bir de üniversite mezunu çalışan istiyorlar, yolcu psikolojini anlayan olacakmış; bizimki psikoloji değil!

İşbaşı: Her otogarda bagaj alıp veren elemanlar olacaktı, sürücü muavinleri kaldırılırken, böyle bir sistem kurulacağını söylüyorlardı, buna yerel yöneticiler ve genel yöneticilerle firma sahipleri önayak olacaktı, hatta ilk zamanlar böyle bir uygulama oluşmuştu, gerçi öyle bile olsa bu bir köle düzeni!

Otobüs Kabin Görevlisi: İlk zamanlar otogarlarda bagaj alıp verecek eleman oluşmasına biz de inandık. Hatta sevindik. Çünkü araçta muavin olunca oturacak yer de kalmıyor. Ama öyle olmadı. Zaten o işin yürümeyeceği belliymiş de biz hayal görmüştük! Her gün yüzlerce araç giren büyük otogarlarda bunu yapabilirsin ama küçük yerlerde nasıl olacak? Köle mi? Ne kölesi? Köle olsa bizim durumumuza isyan eder! Ama biz isyan etsek, yerimize yenileri var! Kimse neden işten çıktın diye sormuyor da, hiçbir yerde barınamıyorsun diye sitem ediyorlar ...!

İşbaşı: En azından maaşınız dolgundur. Otuz-kırk bin lira az bile ama o kadar alıyorsunuzdur.

Otobüs Kabin Görevlisi: Ne gezer. En iyi alanımız on beş bin lira alıyor! O da başımıza kakılıyor! Zarar ediyoruz diyorlar. Her gün akaryakıt fiyatları artıyormuş. Artırana bir şey demiyorlar da, zararı bizden çıkarıyorlar! Oysa Samsun-Didim arası on beş yolcu parası benim ücretim. Sürücülere yirmi bin veriyorlar, o da zar zor! Yolda yediğimiz yemek paralarına bile mırın kırın ediyorlar! Sürücüler bizden biraz daha iyi! Onlar en azından aracın

altındaki yataklarında az da olsa uyuyabiliyorlar! Bize uyku haram! Zaten eve uğradığımız falan da yok! Evlen diyorlar, evlenip ne olacak?

İşbaşı: Sürekli böyle mi?

Otobüs Kabin Görevlisi: Kısa hatlarda çalışanlar şanslı. Örneğin; Samsun-Ankara...gelir aracın koltuğunda uyuyabilirsin. Soğuk olsa bile battaniye falan idare edersin! Samsun'a dönünce en azından evinde yatarsın!

İşbaşı: Çok vahim bir durum! Devlet bu işe ne diyor? Sizin bu durumunuzu inceleyen bir kurum yok mu?

Otobüs Kabin Görevlisi: Devlet zenginlere bakıyor, bizi ne et-sin. Bizim sözümüz geçer mi? Onlar zora girince yardıma koşuyorlar, ben burada uykusuzluktan öleyim, suçlu çıkarım! İşimi bitirmeden öldüğüm için dava açmayı bile düşünürler! Vicdansızlık yapıp açsalar kazanırlar diye düşünüyorum...!

İşbaşı: Başka söyleyeceğin bir şey var mı?

Otobüs Kabin Görevlisi: Ne diyeyim? Patron işine gelirse diyor! En azından müşterilerin insaflı olmasını dilerim. Müşteriler, olur olmaz zamanlarda, çok zorunlu durumlar hariç, butona basıp en azından uyuklamamızı engellemezlerse o bile iyi gelir!

İşbaşı: Başka?

Otobüs Kabin Görevlisi: Güzel sohbet oldu, teşekkür ederim. Konuştuklarımı duymazlar umarım. Altı ay içinde, bir beklentim var. O olursa biraz daha dengeye girecek yaşantım. Duyarlar-sa, bu işten olduğum bir yana diğer işlerde bile sorun yaşarım. Çünkü patronlar birbirinin rakibi gibi gözükseler de, hempalar aslında! Birinin işten çıkardığını işe almıyorlar; alsalar bile daha kötü koşul öneriyorlar!

İşbaşı: Duymazlar. Adını vermeyeceğim. Nasılsa hepinizin durumu aynı! Ahmet desem ne olur, Ali desem ne?

Otobüs Kabin Görevlisi: Teşekkür ederim

İşbaşı: Ben teşekkür ederim..

Bu söyleşiyi okuyan, duyan veya gören bazı patron, patron yardakçısı, devlet yetkilisi veya devletin ta kendisi olduğunu söyleyenler, buyursunlar böyle bir iş var! Gelip bir ayı bırakın on gün çalışsınlar! Karşılığında ise bugünkü kazandıklarının on katını alsınlar, bakalım iş beğenip beğenmemek nasıl oluyormuş!

